

[A. Chr. Andersen.]

Vedrørende det foreslåede personregistreringsråd vil jeg gerne sige, at et sådant råd vel nok kan have sin betydning. Jeg går ud fra, at der ikke vil blive særlige udgifter i forbindelse med dette råd, til aflønning osv. De kommunale organisationer er også interesserede i oprettelse af rådet for netop derigennem at være med til at præge de bestemmelser, hvorefter loven skal administreres, men det er et spørgsmål, om det ikke netop burde præciseres i selve loven, hvordan dette råd skal se ud, selv om indenrigsministeriet i bemærkningerne siger, at man ikke for tiden påtænker en ændring i sammensætningen af det råd, som blev nedsat i 1965 af indenrigsministeren.

På mit partis vegne vil jeg gerne tilsi en velvillig behandling i et udvalg, idet jeg dog håber, at det under udvalgsarbejdet må lykkes at blive enige om ændringer i lovforslaget, gående ud på en mere præcis udformning af selve loven, så karakteren af bemyndigelseslov i nogen grad kan afdæmpes.

Poul Schlüter: Man kan vist godt kalde dette lovforslag for noget af det mindst kontroversielle, en minister i lang tid har præsenteret for tinget. Førstebehandlingen af det vil nok betegne en antiklimaks i forhold til andre spørgsmål, som i dag har været på dagsordenen.

Der er i lovforslaget adskillige moderniseringer, som er naturlige under hensyn til den moderne teknik, der nu står til vor rådighed. Lovforslaget ophæver forældede regler, som vi har holdt fast ved helt fra den første vedtagelse af en folke-registerlov i 1924. Der åbnes efter lovforslagets tekst nu mulighed for rationalisering i forbindelse med elektronisk databehandling, og som noget andet vigtigt åbner lovforslaget mulighed for et samarbejde mellem det centrale personregister på den ene side og de kommunale folkeregistre på den anden. Det har vi selvsagt også brug for.

Jeg hæfter mig ved, at man nok skal regne med et vist merarbejde for kommunerne i forbindelse med etableringen af det centrale personregister. Dels skal kommunerne foretage løbende indberetninger, dels skal de kontrollere centralregistrets data-materiale, men mon ikke man har grund

til at håbe og tro, at det centrale register i det lange løb vil blive en lettelse også for de lokale registre?

Jeg ser af bemærkningerne, at ministeren skønner, at indførelsen af det centrale register årlig vil koste ca. 7 mill. kr. Jeg har også noteret mig, at man venter en tilsvarende besparelse inden for andre offentlige organer. Jeg kan sige til ministeren, at jeg i fremtiden spændt vil følge, om denne forventning om besparelser på andre konti virkelig vil komme til at holde stik.

Dette lovforslag rejser spørgsmålet om både centralregistrets og de lokale registres meddelelse af registeroplysninger dels til andre offentlige myndigheder og måske navnlig til private organisationer, firmaer og enkeltpersoner. Jeg tror, der her er et spørgsmål, vi skal beskæftige os nærmere med i udvalget ud fra det synspunkt, at borgerne har en berettiget forventning om, at de personlige meddelelser, som det kan være nyttigt og rigtigt at man har for hånden i registrene til brug for den lokale administration, ikke sådan uden videre kan stilles til rådighed for fremmede.

Ikke mindst i indførelsen af centralregistret ligger der et vist „Big Brother“-perspektiv, som i og for sig ikke er særlig lysteligt. Jeg ville nødig se indenrigsministeren blive en levendegørelse af denne litterære skikkelse. Det tror jeg i og for sig heller ikke er nogen nærliggende fare. Man kunne såmænd nævne andre litterære skikkelser, som ministeren lettere ville kunne låne krop til, og jeg tror, at han selv vil søge at undgå, at registret kan udvikle sig til et begreb af denne art.

Men mon ikke vi i udvalget skulle se lidt nærmere på et udkast til regulativ om meddelelse af oplysninger fra offentlige registre især til private? Allerbedst var det vist, om dette problem kunne tages op i selve lovteksten, således at vi i den kunne have regler, som fastslog, under hvilke vilkår og nærmere betingelser meddelelser til fremmede kunne gives af de offentlige registre.

Denne lov bliver jo i høj grad en bemyndigelseslov — vist i højere grad end næsten nogen anden. Alt væsentligt i loven overlades til ministerens nærmere bestemmelse. De afgørende paragraffer, §§ 1-4, giver ministeren meget, meget vide bemyndigelser